

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 1962/18

לפני: כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ג' קרא
כבוד השופט י' אלרון

העותרים: 1. פלוני
2. פלונית
3. פלוני
4. פלוני
5. פלוני
6. פלוני
7. פלוני
8. פלוני
9. פלונית

נגד

המשיבים: 1. מדינת ישראל - משרד הביטחון
2. מדינת ישראל - וועדה הומניטארית

עתירה למתן צו על תנאי ולמתן צו ביניים

בשם העותרים: עו"ד אדיסו מקונן
בשם המשיבים: עו"ד פנחס פנחס

פסק-דין

השופט ג' קרא:

1. בעתירה שלפנינו מבקשים העותרים 1-9 (להלן יחד: העותרים) כי נורה למשיבות להעניק להם "תעודת זהות זמנית מסוג א/5" ו-"אישור שהייה כדין בישראל" עקב סכנה הצפויה להם לטענתם בשטחי הרשות הפלסטינית. לפי הנטען בעתירה, העותר 1 שהינו אב המשפחה נחשד בשיתוף פעולה עם ישראל, ועל רקע זה עזבו העותרים את עיר מגוריהם ועברו להתגורר בישראל. ביום 7.2.2018 פנו העותרים לוועדה לבחינת טענות

בדבר מאוימות (להלן: ועדת המאוימים או הוועדה) בבקשה להכיר בהם כמאוימים, ומשלא נענתה פנייתם הוגשה העתירה דנן.

בד בבד עם הגשת העתירה ביקשו העותרים צו ביניים שימנע את הרחקתם משטחי ישראל. בהחלטתי מיום 8.3.2018 ניתן צו ארעי המונע את ההרחקה בכפוף להסדרת האגרה, ובהמשך הוארך הצו עד לקבלת החלטה אחרת.

2. מתגובת המשיבות לעתירה עולה כי אין זו הפעם הראשונה שעניינם של העותרים עלה בפני הוועדה או הובא לפתחו של בית משפט זה. כך, יו"ר וועדת המאוימים דן בענייניו של העותר 1 ומצא כבר ביום 29.6.2015 כי טענתו למאוימות אינה מצדיקה מתן היתרי שהייה. בהמשך, פנו העותרים לוועדה לצורך קבלת היתרי שהייה זמניים, לעותרים 1-4 נקבע מועד לתחקור בפני קצין המאוימים, אך עותרים אלו לא התייצבו לראיון. העותרים פנו פעם נוספת לוועדה, היא הפנייה מושא העתירה דנן, שהתקבלה בוועדה ביום 8.2.2018.

עוד עולה מהתגובה כי לעתירה הנוכחית קדמו שתי עתירות דומות (אותן הגישו חלק מהעותרים דכאן) שנמחקו לבקשתם עוד בטרם התקיים דיון, ועתירה נוספת שנדחתה על הסף תוך חיוב העותרים בהוצאות (ולפירוט ההליכים ראו בג"ץ 6208/17 פלוני נ' משרד הפנים – וועדת המאוימים (3.1.2018) (להלן: העתירה הקודמת)). ביני לביני אף הוגש ערר לבית הדין לעררים, שנמחק מחמת חוסר סמכות עניינית.

3. המשיבות טענו כי בפנייתם האחרונה של העותרים לוועדה לא פורטו הטענות בדבר מאוימות; לא צורפו "זימונים לרשות הפלסטינית" שנטען שצורפו; הטופס שכן צורף לא מולא כנדרש והועלו בו טענות כוללניות שעל פני הדברים אינן מתיישבות זו עם זו ולא מאפשרות את בחינת הטענות לגופן. בחלוף חודש בלבד מאז הפנייה הוגשה העתירה דנן, שהטענות למאוימות שבה זהות לאלו שבעתירות הקודמות, וגם בה טענות כוללניות המועלות ללא כל פירוט קונקרטי או אסמכתאות, באופן שאינו מאפשר לבחון האם יש מקום להביא את עניינם של העותרים לדיון בפני הוועדה. המשיבות ציינו כי ימים ספורים לאחר הגשת העתירה וללא קשר להגשתה התבקשו העותרים להציג בפני הוועדה טענות קונקרטיות למאוימות ונמסר להם כי אם לא תוצגנה טענות נוספות עניינם לא יועלה לדיון. עוד טענו המשיבות כי גם העתירה אינה שופכת אור על טענותיהם של העותרים, ואלו מנוסחות בצורה כללית ולא מגובות באסמכתאות באופן שלא מאפשר הכרעה בהן. בשל כך סבורות המשיבות כי דין העתירה להידחות על הסף בהיותה מוקדמת, שכן העותרים הגישו את העתירה בטרם חלף פרק זמן סביר מאז פנו לוועדה,

ובשים לב למענה הוועדה, יש לדחותה גם בשל אי מיצוי הליכים הולם ובהעדר תשתית עובדתית מספקת.

4. עוד בתגובתן ציינו המשיבות כי העתירה הקודמת נדחתה בין היתר בשל הסתרת ההליכים המשפטיים שניהלו העותרים ובשל חשש לשימוש לרעה בהליכי משפט וניסיון לקבל צווים שיאפשרו את המשך השהייה בישראל חרף החלטת הוועדה בעניינם. עתה, חוזרים העותרים על התנהלותם הבלתי ראויה, כשהעתירה הנוכחית לא מגלה את כלל ההליכים שקדמו להגשתה והיא נעדרת פרטים מהותיים באופן העולה לכדי חוסר ניקיון כפיים. זאת ועוד, נטען כי העותרים עשו דין לעצמם והוסיפו לשהות בישראל ללא רשות לאחר שהסתיימו ההליכים הקודמים. סמיכות ההליכים המשפטיים, נסיבות מחיקת העתירות ואי התייצבות העותרים אצל קצין המאוימים למרות בקשתם לקבל היתרי שהייה זמניים, מעלים חשש ממשי כי העתירה הוגשה תוך שימוש לרעה בהליכי משפט, במטרה לקבל סעד ארעי שיאפשר את המשך שהייתם בישראל. בשל כל אלה מבקשות המשיבות לדחות את העתירה על הסף תוך חיוב העותרים בהוצאות הולמות.

5. אומר בקצרה כי הדין עם המשיבות, ויש לדחות את העתירה על הסף נוכח מספר טעמים מצטברים ובראשם – התנהלות העותרים העולה לכדי חוסר ניקיון כפיים. על אף הדברים הנוכחים שנאמרו בפסק הדין בעתירה הקודמת, שבו העותרים על מחדליהם והגישו את העתירה הנוכחית, זאת מבלי שחשפו את ההליכים המשפטיים שהתנהלו בעניינם ואת המגעים למול הוועדה והפנייתם לקצין המאוימים. בעתירה צוין כי העותרים הגישו בעבר עתירה שנמחקה, אך אזכור יחיד זה לא רק שאינו מדויק אלא גם עולה כדי הטעייה וזריית חול בעיני בית המשפט. רק מתגובת המשיבות למדנו על השתלשלות ההליכים בעניינם של העותרים ועל הטעמים שהובילו לדחיית עתירתם הקודמת. הימנעות מפירוט מלוא העובדות הרלוונטיות והסתרת הליכים משפטיים קודמים, מעידות על חוסר ניקיון כפיים שיכול להביא לדחייתם של עתירה על הסף (בג"ץ 7742/16 פלוני נ' מדינת ישראל - משרד הביטחון, בפסקה 3 (27.10.2014); בג"ץ 7742/16 פלוני נ' מדינת ישראל - משרד הביטחון, בפסקה 3 (12.12.2016)). כפי שנאמר בעתירה הקודמת, הדברים מקבלים משנה תוקף בנסיבות שלפנינו, כשהעותרים ביקשו עם הגשת העתירה צו במעמד צד אחד למניעת גירושם (וראו גם בג"ץ 974/94 זגארי נ' שר הפנים, בפסקה 4 (27.6.1994)). לא למותר לציין כי עד להגשת העתירה עשו העותרים דין לעצמם והוסיפו לשהות בתחומי מדינת ישראל ללא היתר.

6. זאת ועוד – רצף ההליכים בהם נקטו העותרים, סמיכותם, העובדה שהעותרים הרלוונטיים לא התייצבו בפני קצין המאוימים למרות שהופנו על ידי הוועדה עקב

בקשתם לקבל היתר שהייה זמניים, והעובדה שחזרו על מעשיהם והגישו את העתירה דנן אף בהינתן תוצאת העתירה הקודמת – כל אלו מעידים על שימוש לרעה בהליכי משפט עליו כבר עמד בית משפט זה בעתירה הקודמת. לא ניתן שלא לקבל את הרושם כי הגשת העתירה נועדה אך לצורך קבלת סעד שיכשיר את המשך שהייתם של העותרים בישראל, חרף אי הסדרת מעמדם כמקובל וכנדרש בדין (וראו ההערה בפסקה 9 בפסק הדין בעתירה הקודמת, וכן בג"ץ 7514/17 פלוני נ' משרד הביטחון, בפסקה 7 (29.1.2018)). אין לתת יד להתנהלות זו.

7. אם כן, די באמור לעיל כדי להורות על דחיית העתירה, אף מבלי להרחיב בטענות המשיבות לפיהן העתירה מוקדמת, לוקה באי מיצוי הליכים הולם וחסרת תשתית עובדתית מספקת. זאת הגם שיש ממש בטענות, והן תומכות במסקנה כי יש להורות על דחיית העתירה על הסף (ראו והשוו לבג"ץ 2640/18 פלוני נ' משרד הביטחון (29.7.2018); בג"ץ 2588/18 פלוני נ' משרד הביטחון (9.10.2018)).

8. סוף דבר ובשל כל האמור, העתירה נדחית, וממילא נדחית הבקשה לצו ביניים.

9. הצו הארעי שניתן בהחלטתי מיום 21.3.2018 מבוטל בזאת. כמובהר בתגובת המשיבות, העותרים רשאים לפנות אל קצין המאוימים הקרוב לאזור מגוריהם ולבקש היתרי שהייה זמניים בישראל עד להחלטה סופית בעניינם, וזאת ככל שימצו את ההליכים אל מול הוועדה.

10. בנסיבות העניין ונוכח התנהלותם המתוארת לעיל, ישאו העותרים בהוצאות המשיבות בסך 7,000 ש"ח.

ניתן היום, ל' באדר א' התשע"ט (7.3.2019).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט